

Τα Ρο της
Καρδιάς

Εύα Μαζοκοπάκη

Τα Ρο της Καρδιάς

ποίηση

τίτλος συγγράμματος
Τα Ρο της Καρδιάς

συγγραφέας
Εύα Μαζοκοπάκη

...

διεύθυνση έκδοσης
Βαλάντης Ναγκολούδης
σύμβουλος έκδοσης
Γιώργος Ιωαννίδης
atelier
Αντώνης Καραναύτης,
Γιάννης Ερμείδης, Λυδία Χατζημάρκου

συντονισμός προώθησης
Χαίδω Σκανδύλα
φιλολογική επιμέλεια
Χρύσα Βασιλείου

α΄ έκδοση Μάρτιος 2021
isbn 978-960-626-388-0

Εκδόσεις Πηγή   **A Pigi Publication**
Θεσσαλονίκη-Αθήνα   Thessaloniki-Athens

www.pigi.gr | 2311 27 28 03 | info@pigi.gr
Μέλος του Πρότυπου Ομίλου Πολιτισμού Πηγή

η καλλιτεχνική επιμέλεια του έργου έγινε
από τα ατελιέ του iWrite.gr

...

Απαγορεύεται η δημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου αυτού,
η αναπαραγωγή ή η μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό
μέσο, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

*Αφιερωμένο στα «ρο» της δικής μου καρδιάς:
Στον Βασίλη και στη Χρύσα...*

ΠΕΡΙ... ΠΟΙΗΣΗΣ

Πολλές φορές αναρωτήθηκα ποιος είναι ο σωστός ορισμός της ποίησης.

Σκέψεις πολλές!

Η ποίηση μπορεί... να είναι κέντημα λέξεων.

Κέντημα διαχρονικό, ποιοτικό, αιώνιο.

Η ποίηση μπορεί... να είναι άρωμα.

Άρωμα αιθέριο, ελαφρύ, διάφανο· ή ίσως βαρύ, σκληρό και εβένινο.

Η ποίηση μπορεί... να είναι ανάγκη.

Ανάγκη πνεύματος, σώματος, ψυχής.

Η ποίηση μπορεί... να είναι κήπος συναισθημάτων.

Συναισθημάτων ευαίσθητων, ανάλαφρων, ευχάριστων· ή αντίθετα σκληρών, σκούρων, δυσάρεστων.

Η ποίηση μπορεί... να είναι αρχή, μέση ή τέλος.

Μπορεί να είναι... το πλην ή το συν, το σημείο μηδέν ή το πάντα της ύπαρξής μας!

Η ποίηση... είναι σίγουρα κατάθεση ψυχής που δεν αντιγράφεται, δεν αμφισβητείται, δεν διαγράφεται.

Ποίηση είναι ό,τι γεμίζει τον νου, την ψυχή, την αύρα μας.

Είναι το δώρο εκείνο που αποθεώνει την ανθρώπινη φύση.

Η πτήση του νου στους αιθέρες του πριν, του σήμερα, του μετά.

Είναι η μουσική των πόθων, των παθών, των διεξόδων και των αδιεξόδων.

Η ποίηση... είναι η αθανασία της ψυχής μας! Εκεί κατέληξα!!!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙ... ΠΟΙΗΣΗΣ

7

ΑΛΩΣΗ ΨΥΧΗΣ

13

ΕΠΑΙΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

16

ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΣΚΕΠΕΣ

20

ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟ ΛΑΘΟΣ

23

Ο ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

26

ΡΟΥΑ ΜΑΤ

29

ΤΟ ΔΑΓΚΩΜΑ ΤΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

32

ΓΙΑΤΙ... ΜΕ ΛΕΝΕ ΕΛΛΑΔΑ

35

ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΠΟΙΗΣΗ

39

ΤΑ ΚΛΕΙΔΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΧΙΜΑΙΡΕΣ

41

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

44

ΤΟ ΕΛΙΞΙΡΙΟ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

46

Η ΣΟΦΙΑ ΔΕΝ ΓΕΜΙΖΕΙ ΠΟΤΕ ΣΚΟΝΗ

48

ΓΛΥΚΟΞΙΝΟ

51

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΗΣ ΦΥΤΗΣ

53

ΛΟΥΤΡΟ ΚΑΘΑΡΣΗΣ

56

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ

59

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

62

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

64

ΤΟ ΚΡΑΓΙΟΝ

66

ΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

69

Η ΦΥΛΑΚΗ ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

71

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

74

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

76

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

79

ΔΩΡΟΝ ΑΔΩΡΟΝ

81

ΤΟ ΠΑΝΩΦΟΡΙ

84

ΑΝΘΡΩΠΟΣ... ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

86

ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟΥΠΙ... ΕΣΠΑΣΕ

88

ΟΤΑΝ ΚΛΑΙΕΙ ΤΟ ΑΣΠΡΟ

90

ΧΑΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

93

ΠΑΡΑ - ΝΟΙΑ

96

ΘΥΜΟΣ

99

ΤΟ ΤΡΕΝΟ ΔΕΝ ΕΙΧΕ... ΡΟΔΕΣ!

101

ΕΝΑ ΝΗΣΙ ΔΙΠΛΑ ΣΤΗΝ ΙΘΑΚΗ

104

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ... ΕΝΑ ΑΣΤΕΡΙ

107

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΔΑΚΡΥ

109

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΑΤΙ

111

ΤΟ ΔΙΧΤΥ

114

ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

117

ΓΙΑΤΙ;

120

ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

123

ΤΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

126

ΟΤΑΝ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

129

ΕΡΩΤΑΣ... ΑΧΕΡΟΝΤΑΣ

131

Ο ΧΟΡΟΣ

134

Ο ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ

137

ΤΟ ΚΥΜΑ

139

ΤΟ ΑΓΡΙΟΚΕΡΑΣΟ

142

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ

145

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΚΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

147

ΤΑ ΛΑΜΔΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

149

Η ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

151

ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΛΕΚΤΙΚΑ ΖΕΥΓΗ

159

ΤΑ ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΛΑΘΗ

166

ΤΑ ΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

171

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ...

176

Πρώτο βραβείο ποίησης 2019

Παγκρήτιος Διαγωνισμός Λογοτεχνίας
«Κρητών Λόγος» 2019

«Και με ρώτησαν:

“Τι χρώμα έχει ο πόνος;”

Και εγώ απάντησα:

“Βαρύ...”

“Μα δεν είναι χρώμα το βαρύ”, μου είπαν.

“Είναι...”

αφού το χρώμα του πόνου δεν μπορεί να το... σηκώσει η καρδιά!”»

ΑΛΩΣΗ ΨΥΧΗΣ

Ακροβάτης απείθαρχος σε τσίρκο η ανάσα μου,
να στηρίζεται στο σκοινί που λικνίζεται σαν αιώρα.
Επιβάτης σε σαπιοκάραβο η σκέψη μου,
να κλυδωνίζεται στους τριγμούς των ρευμάτων.
Λαθραναγνώστης σε σκισμένο βιβλίο η ψυχή μου,
να φυλλομετρά τις σελίδες των παθών.
Πολεμιστής σε αρένα μονομάχων οι αισθήσεις μου,
να παλεύουν στον αγώνα των καημών.

Ιππότης θολός σε πίστα ιστορίας η αλήθεια μου,
να διαλύει στο κάδρο το έρεβος των πόθων.
Σταυροφόρος αιθέριος σε μάχη η αγάπη μου,
να τεμαχίζει σε διάφανες χώρες τα δάκρυα.
Γυρολόγος σε τόπους ανύπαρκτους η λαχτάρα μου,
να πουλάει σε πλάνα μέρη την ελπίδα της ζωής.
Κυβερνήτης άυλος σε θάλασσα κρύα η θέρμη μου,
να ποτίζει σε άμμους το νέκταρ της φύσης.

Παλιάτσος παλαίμαχος σε σόου οι φόβοι μου,
να διατρέχει σε βάρθα το γέλιο των ρυτίδων.
Θεατρίνος κακόγουστος σε σκηνή τα ένστικτά μου,
να δίνει ερμηνεία στο εύρος των πληγών.

Αλήτης σε δρόμους φθαρμένους η γλώσσα μου,
να φωνάζει σε πλήθος το μήκος της λύπης.
Ακροατής κωφός σε θέατρο άμορφο η ιστορία μου,
να δηλώνει σε άμαχους το βάθος των ονείρων.

Πειρατής ξέπνοος σε ταξίδι ανήκουστο οι πόθοι μου,
να κουρσεύει σε ωκεανούς τα λάφυρα της ανάγκης.
Αετός άφτερος σε ουρανό κατάμαυρο το πείσμα μου,
να υψώνει λάβαρα στο βουνό των κριμάτων.
Ήρωας άσημος σε μυθολογία οι τύψεις μου,
να κυνηγά σε δάση τα δαιμόνια του είναι.
Αμαξηλάτης ραγισμένος στο χώμα ο εαυτός μου,
να κυλάει σε παγοδρόμιο την άλωση της ζωής.

Γιατί η Άλωση, έννοια άπιαστη, ανήκει σε μένα,
ο κρότος που σκόρπισε με γέμισε αίμα...
Μα ο Τιτανικός που ναυάγησε πότισε φόβους
ισάξια άλωση Θερμοπυλών με τριακόσιους!

Εμπεριέχεται στην ανθολογία *Κρητών Λόγος*, Γ' τόμος, 2019

«Μη με ρωτάς το πόσο σε αγαπώ.
Δεν έχει σημασία.
Να με ρωτάς γιατί σε αγαπώ!
Εκεί κρύβεται η αξία της αγάπης μου...
Σε όλα τα γιατί!»

ΕΠΑΙΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Επαίτης ζωής...

για το χέρι που δεν γκρεμίζει παραπονεμένα λόγια,
για τον ίσκιο που δεν θαμπώνει στις χίμαιρες της αμφιβολίας,
για το οξυγόνο που δεν πνίγεται στα δηλητήρια των ενστίκτων,
για το χάδι που δεν μολύνει τις πληγές των καημών.

Επαίτης ζωής...

για το άρωμα που ξεπλένει τους κάδους της σήψης,
για τη φλόγα που ζεσταίνει τον χειμώνα της θλίψης,
για το γέλιο που τραγουδά τα σκοτάδια του πανικού,
για την αγκαλιά που ξεκουράζει τα πάθη των πόνων.

Επαίτης ζωής...

για το βλέμμα που καταλαγιάζει τη θύελλα των δαιμόνων,
για την αύρα που απλώνει θάλασσα στον βούρκο της άλωσης,
για τα μάτια που απορρίπτουν τη λεηλασία του είναι,
για τη φωνή που διώχνει τις έχιδνες της απόγνωσης.

Επαίτης ζωής...

για τη δύναμη που σηκώνει μονομάχους στην αρένα των
καημών,

για την άμαξα που διανύει αγόγγυστα χιλιόμετρα ονείρων,
για την όαση που μοιράζει νερό στη Σαχάρα των πανικών,
για τη λίμνη που αγκαλιάζει το ευχολόγιο των προσευχών.

Επαίτης ζωής...

για τη διαδρομή που ενώνει παράλληλους κόσμους,
για τη σταυροφορία που απλώνει σύμβολα στην ευφορία,
για το άγγιγμα του Μίδα που χρυσώνει αγγίγματα πνοής,
για τις Σειρήνες που σφιχτοδένουν στα μαλλιά τους επιθυμίες.

Επαίτης ζωής...

για το φως του Αποσπερίτη που προμηνύει το φέγγος της Σελήνης,
για το νησί της Κίρκης που απορρίπτει σχεδίες διαφυγής,
για τα λάβαρα που κρέμονται απροσπέλαστα στην άκρη του πάντα,
για τα στολίδια της ψυχής που λάμπουν στο άπειρο του άυλου.

Επαίτης ζωής...

για τους πόθους που δεν ξεπλένονται στην καταιγίδα του θάμπους,
για την ανάσταση των νεκρών κυττάρων του φθαρτού σώματος,
για τη γιορτή της αιώνιας αύρας των απάνεμων καταφυγίων,
για τον ουρανό του ανθρώπινου που πλημμυρίζει άστρα ευχών.

Επαίτης ζωής...

για το νέκταρ του χυμού της απόλυτης διαύγειας της όρασης,

για την αμβροσία του γήινου θαύματος της τρωτής φύσης,
για την οσμή του αξεπέραστου άνθους της διάφανης απόλαυσης,

για το ανοικτό ερμάριο του ανίκητου πλούτου της αγάπης.

Επαίτης ζωής...

για ένα παράθυρο στο κατάλευκο όνειρο της ευτυχίας,

για μια άνοιξη στο βαρύ καταχέιμνο του νου,

για έναν ωκεανό καυτών συναισθημάτων ζωής,

για τον μεγάλο, τον απείθαρχο, τον κουρσάρο, τον Απόλυτο ΕΡΩΤΑ!!!

Διάκριση ανάμεσα στα πενήντα καλύτερα ποιήματα

4ος Πανελλήνιος Διαγωνισμός Ποίησης
Βιβλιοθήκης Σπάρτου Αιτωλοακαρνανί-
ας 2019

«Δεν μου ταιριάζει το γκρι.

Μου κρύβει το φως, μου ξεδιπλώνει σκιές, μου χαλάει τη γεύση.

Είναι το χρώμα του αδιέξοδου, η υφή του μαραζιού, η άλωση της δύναμης».

ΣΚΟΤΕΙΝΕΣ ΣΚΕΠΕΣ

Το γκρίζο της πόλης!

Σέρνει τα σύννεφα στους βυθούς των ονείρων.

Και δεν ξέρουν κολύμπι τα όνειρα.

Μα τα σύννεφα δεν έχουν ιμάντες να τραβήξουν τα όνειρα.

Σύννεφα και όνειρα ριζωμένα στον απροσέγγιστο πάτο.

Το γκρίζο του δειλινού!

Τραυματίζει τα χρώματα στο βουνό των ελπίδων.

Και δεν εισπράττουν το φως οι ελπίδες.

Μα τα χρώματα δεν κρατούν πινέλα να φωτίσουν τις ελπίδες.

Χρώματα κι ελπίδες θαμμένα στον θαμπό ορίζοντα.

Το γκρίζο του νου!

Λαβώνει τις σκέψεις στο δηλητήριο των παθών.

Και δεν αποκτούν ίαση οι σκέψεις.

Μα τα πάθη δεν διαθέτουν κλειδιά για τη θεραπεία των σκέψεων.

Πάθη και σκέψεις φυλακισμένα στο σεντούκι του πλάνου.